

Євген КАРПІНЕЦЬ

Святість. До неї покликаний кожен, хто називає себе християнином. Для її досягнення немає жодних методик. Це не абстрактна категорія. Це норма християнського життя, до якої нас запрошено: «Ви будете святі, бо я святий» (1 Пт 1, 16). Святі були, є і будуть. Вони жили і живуть так, як і ми, на цій землі, були і є такі ж, як і ми, проте вирізняються тим, що досягли святості. І, здавалося б, що тут такого, але коли вдивляємося в лик обоженої особи на іконі, виникає ряд контрастних «але».

Для когось взірцем святості є Іван Павло II, для когось – Мати Тереза, ще для когось – Антоній Великий або Йоан Ліствичник. Усі вони були різними, жили в різні епохи, в різних місцях, мали свої життєві шляхи та й, взагалі, були іншими. Проте в них було щось таке, за що люди взяли їх життя собі за правило. Вони являли у собі постійну присутність Бога й у Бозі постійно перебували.

Святість, до якої покликана людина, належить Богові, адже під час Божественної Літургії співаємо: «Єдин свят, єдин Господь...». Бог створив усіх нас на свій образ і подобу. Проте людина, відступивши від Нього, забула, на кого вона схожа, обрала інший шлях і втратила сенс святості, поставивши на перше місце замість Бога іншого божка, власне «я» чи якусь іншу твар. Втративши спокій і радість, людина почала шукати цей образ. В своєму виборі вона може віднаходити цей образ у Церкві, яка в своїй багатолітності святих зі своїми шляхами вдивляється в єдиний лик Христа, який випромінює невловимий, живий образ або ж вести свої пошуки у світі з плямами гріха, де «лики» з біг-бордів пропонують миттєве задоволення примх і забаганок.

«Христос дав тобі владу уподібнюватися Йому, – пише св. Йоан Золотоустий, – не лякайся, чуючи це, страшно не бути таким». Християни мають пам'ятати про свого Творця, уподібнюватися, шукати Його образ у собі, перебувати з Ним і у Ньому. Тільки через Його особу можемо пізнати свою й зреалізувати себе. Ставши на шлях святості, не забуваймо про смирення.

Святість – це дар від Господа для кожного з нас. Тільки чи готові ми його прийняти, коли так звикли до гріха, з яким постійно стикаємось у своєму житті? Чи, можливо, нам потрібно підготувати себе для прийняття цього дару? Підготувати, почавши з найменшого – з себе, свого образу, зі свого серця, зі свого життя, прислухавшись до себе і почавши з найпростішого. Для когось – це пожертвувати власним часом заради ближнього, перестати брехати і осуджувати, бути співстраждаючим. Та й просто посміхатися й дарувати радість.

Євген КАРПІНЕЦЬ. Не відкладай святість на завтра!//СЛОВО № 3 (63) 2015